

ВОПРОСИТА

Първият брой на вестника е отпечатан в Цариград на 2.1.1876 г.

Година 138 • април 2014 • брой 4 • 0,30 лв. • Най-старият български седмичник

Вие не се бойте,
защото зная, че търсите
разпънатия Исус.
Няма Го тук;
защото възкръсна,
както и каза.

Матей 28:5-6

В тези дни, заедно с всички християни по света ние тържествено заявяваме: „ХРИСТОС ВЪЗКРЕСЕ!“ И заедно свидетелстваме пред човечеството: „НАИСТИНА ВЪЗКРЕСЕ!“

Има различни поводи, поради които хората казват, че определено събитие или човешко дело е издържало „изпита на историята“ или е устояло пред „съда на историята“. Ние твърдим, че има едно събитие, което е издържало този изпит по-успешно от всяко друго. Това е възкресението на Господ Исус Христос. Нещо повече, ние твърдим, че във възкресението на Господ Исус Христос е ключът на историята.

Какво означава това? Кое ни дава основание да го твърдим?

Всеки образован човек по земята знае, че историята на човечеството се дели на две епохи: „преди Христос“ и „след Христос“, преди и след Рождество Христово. Същевременно трябва да си дадем сметка, че днес нямаше да говорим за Рождество Христово, ако не беше свидетелството за Възкресението на Христос.

Нека се запитаем: Възможно ли е поздравът „Христос възкресе!“ да почива само на някакъв мит, на някаква легенда? Възможно ли е да изразява само някаква културна традиция? Ние сме убедени, че такова обяснение би било твърде наивно и твърде лекомислено. Ние сме убедени, че има обективен факт и обективна сила, която е наложила на човечеството Христовото име като КЛЮЧ на неговата история – преди и след Христос. Като казваме това, ние същевременно смятаме, че ключовият проблем на човешката история е проблемът със смъртта. Ако някой има ключове за решение на проблема със смъртта, на него хората биха дали всичко. И ето, че има Един, който заявява:

Имам ключовете на смъртта и на ада. (Откр. 1:18)

Надеждата за живот след смъртта е претърпяла през вековете всевъзможни начини на изразяване. Тя е захранвала религии, философски системи, изкуство. Тази надежда е подхранвала цялата икономика и бизнеса на древните народи. Най-грандиозните архитектурни паметници на древността: пирамидите в Египет, стълповидните кули зикурати във Вавилон, гробниците и храмовете, строени в Китайската империя, древна Елада или в Централна и Южна Америка – всички те са *вкамнено слово*, вкамненена реч

на копнежа за безсмъртие. Тези строежи са платени с огромна част от стопанските и човешки ресурси на съответните цивилизации. Същевременно чрез изкуството и символите, вплетени в тях, чрез религиозните култове и жертвоприношения, изпълнявани там, хората са се опитвали да проправят път и да се доберат до *тайните на смъртта*, до ключовете, с които могат да се отворят „портите на ада“.

Ключът на историята

В наше време средствата, влагани в инвестиции за строежа на храмове, вероятно имат минимален дял в световното стопанство. Все пак обществото ни е чувствително, когато някъде се строи – или руши – църква. За евангелските християни даването на средства за дейността на църквите е част от поклонението на Бога. Но нека да кажем ясно. Ние не правим това, за да придобием ключовете на смъртта и на ада. Защото вярваме и знаем, че в Христос *вече имаме ключа на възкресението и живота!*

Но ако мнозинството от нашите съвременници не дават пари за строителство на храмове, това не означава, че не инвестират в надеждата за безсмъртие. Днес домовете за красота, фитнес залите, кабинетите за диетично хранене и СПА центровете са *новите храмове на култа към безсмъртието*. Не че грижата за тялото е лошо нещо. Напротив, много е важно и Библията казва, че трябва да пазим тялото си като храм на Светия Дух. Бог иска да се грижим за духа и тялото в единство. Преди време показаха по телевизията една 90-годишна достолепна американка, която дава уроци по аеробика. Дали пък тя не държи ключовете на смъртта и на ада? Отговорът със сигурност е „не“. Но възкръсналият Исус Христос има такива претенции и казва: „Имам ключовете на смъртта и на ада.“ Без историческия факт на възкресението на Христос всяка религия, всяко козметично усилие или медицинска процедура с надежда за вечно съществуване биха останали красиво говорене в сферата на човешката фантазия.

Нека си признаем, ние се страхуваме от смъртта, но си играем на позитивно мислещи. Както пише кинорежисьорът Красимир Крумов: „Единственият начин за днешния човек да се справи със смъртта. [...] е да се престори, че тя не го засяга. [...] Преструването се утвърждава като нов метод на поведение в света, чрез който човекът се опитва да се измъкне от самия свят.“

Мнозина от нашите съвременници демонстрират показан оптимизъм, вдъхновяван от някаква универсална религиозност, в която не се знае кой „плаща сметката“. Това мислене заглушава горещите въпроси за смъртта и живота и тяхното възможно решение. Но Възкръсналият, облеченият с вечна слава Христос изважда на показ проблема и казва: „Имам ключовете на смъртта и на ада“.

Бог определя духовния смисъл и дава морална оценка на човешката история. Бог ни открива причината за проблема на смъртта. Открива ни, че сме *мъртви в греховете* си. Но ни уверява в Своята блага воля за нас, хората. Затова е намерил и приложил единственото справедливо решение, за да ни освободи от присъдата на вечната смърт, която ни се полага. Приел е сам Той да поеме тази присъда в тялото на Единородния Божий Син и единствено безгрешен в историята Човек: Исус Христос, разпнат на Голготския кръст вместо нас. Но не само това. По силата на тази Божия справедливост и поради Божия план за живота Исус Христос е възкресен и издигнат с Божия слава.

Бог ни изкупва и спасява, защото е платил скъпо за нас с кръвта на Исус Христос. Той ни оправдава и приема като Свои синове и дъщери, понеже е определил да бъдем променени и духовно, и телесно по образа на Възкръсналия. Това е посоката и смисълът на човешкото съществуване. Този, Който държи ключовете на смъртта и на ада, е *живият ключ* на историята. Той е Ключът на моята и на твоята история.

Въображението ми не е достатъчно, за да си представи тази истина.

Но промененият ми ум я приема.

Сърцето ми е уверено в нея!

Радостта във вашите очи ми казва, че е истина: ХРИСТОС ВЪЗКРЕСЕ!

П-р Данаил ИГНАТОВ

Кога точно е умрял Исус?

За разлика от митичните езически божеества, явявали се на места и в епохи, които никой не може да установи, Исус Христос е историческа фигура. Можем ли да определим точната дата на Неговата смърт? Оказва се, че е възможно. Седем указания от Евангелията ни насочват към решението.

Първо указание: *Първосвещенството на Каиафа*

Евангелистите посочват първосвещеника Каиафа като подстрекател на ареста и осъждането на Исус (Мат. 26:3-4; Йоан 11:49-53). От други източници ни е известно, че Каиафа е служел като първосвещеник между 18 и 36 г. сл. Хр., което поставя смъртта на Исус в тази времева рамка. Но можем да постигнем и още по-голяма точност.

Второ указание: *Прокураторството на Пилат*

И четиримата евангелисти са единодушни, че Исус е разпнат по заповед на Пилат Понтийски (Мат. 27:24-26, Марк 15:15, Лука 23:24, Йоан 19:15-16). От други източници знаем, че Пилат е бил прокуратор на Юдея от 26 до 36 г. сл. Хр. Историческата рамка на Христовата смърт се стеснява с още няколко години.

Трето указание: *След „петнадесетата година на Тиберий Цезар“*

Евангелист Лука ни казва кога е започнало служението на Йоан Кръстител: „В петнадесетата година на Тиберий Цезар... Божият слово дойде до Йоан, Захариевия син, в пустинята“ (Лука 3:1-2).

Продължава на 2 стр.

Ведри мисли за омърлушени молители

Всеки от нас знае колко важно е да се молим редовно. Като християни сме си изработили свои собствени прийоми и навици в това отношение. Съставяме си молитвени дневници. Посещаваме молитвени събрания. Обещаваме да се молим за споделените помежду ни нужди. Излизаме на молитвени разходки. Записваме си произнесените молитви и сетне получените отговори. Молим се на глас. Молим се наум. Молим се поединично. Молим се с приятел или партньор.

При все това ми се струва, че молитвата е сигурно най-прене-

брегваната духовна дисциплина. Ако трябва да сме честни, често я приемаме за даденост. След като Христос е разтворил пред мен небесните двери към подножието на Престола, аз мога да се моля по всяко време на денонощието. Мога да произнасям молитви и в колата, и в кухнята. Мога да се обръщам към Него и когато съм на работа,

и когато съм на риба. Знаем, че мога да призова Бога в моменти и на страх, и на стрес, и на страдание. Свободен съм да поискам Неговото внимание в произволен миг от делника.

Продължава на 3 стр.

Разклатена вяра

В месеца, когато Църквата и на Изток, и на Запад отбелязва Възкресение Христово на една и съща дата, публикуваме този материал от възрастния пастир Никола Сотиоров Късаков.

След възкресението Си Исус се явява на учениците и за уверение им показва Своите рани от гвоздеите и от копието: „Ето, вижте. Аз съм същият.“ После ги моли да Му дадат нещо да яде, за да не си помислят, че виждат дух. След това им дава сила и власт, укрепва вярата им и се изгубва от погледа им. Те всички изпитват огромна радост, че са видели Господа.

На сутринта виждат Тома и в един глас извикват: „Къде ходиш? Ние тук видяхме Господа!“ Апостол Тома се затваря в себе си и отговаря: „Не мога да повярвам, ако не видя с очите си раните Му.“ Може би Тома е преживял особено дълбоко трагедията с разпятието на Исус. Възможно е някой да му е разказал как Исус се е молил на кръста: „Боже Мой, защо си Ме оставил?“ Може би е научил как след прободането с копието кръвта на Христос се стича по дървото. Според старозаветния закон животът на човека е в кръвта. И Тома не може да преживее всичко това! Не може да си представи, че това тяло би могло да възкръсне!

Исус познава живота на Тома и от двете му страни. По тази причина Той не го осъжда, но и не го оправдава. От една страна, в Тома има нещо, което не бива да се подценява, нещо достойно за уважение. От друга страна, Исус вижда у него един недостиг, една празнота, за която трябва да му се помогне.

Първото, което Христос оценява у Тома, е *неговото горещо желание да види Господа!* Макар да пропуска първото събрание, той има търсещо сърце. Оттук насетне той вече не се отделя от апостолската група. И Исус удовлетворява неговия копнеж. Когато вижда Исус и раните Му, Тома веднага извиква: „Господ мой и Бог мой!“

Второто, което Исус оценява у него, е фактът, че Тома *не страда от лековерие!* Ерусалим е осъмнал с твърденията на войниците, че са заспали, а през това време учениците са откраднали тялото. Едни смятат, че това е вярно. Според други, щом заспалият на пост войници не са наказани, значи сигурно е лъжа. Та може ли на всичко да се вярва? Лековерният човек е като болник, който поглъща всичко, което му предложат врачки и

знахари. А когато отиде на лекар, лекарят вдига рамене и казва: „Късно е вече!“

Има и още нещо, което Исус оценява у Тома. Когато се изправя пред истината, Тома я приема с цялото си сърце и тя става за него *дълбоко вътрешно убеждение!* Представям си как после той говори пред невярващите: „Братя, и аз не вярвах като вас. Но щом Исус застана пред мен, същият с раните от Кръста, аз капитулирах и възкликнах: Господ мой и Бог мой!“

„Христос се явява на ап. Тома“
(фрагмент от скулптурна композиция на Андреа Верокио, XV век)

Нека сега да разгледаме и другата страна у Тома. Защо този апостол не е похвален, оправдан? Първо, в желанието си да види Исус той не поема по пътя на *вярата*, а се оставя на *съмнението и неверието*. Понеже не страда от лековерие, той стига до крайността да не се доверява и на най-близките си приятели. Децата на Карл Маркс веднъж попитали баща си кой е неговият лозунг в живота. Той отговорил: „Съмнявай се във всичко!“ Има ли по-нешастен живот от това, да нямаш доверие никому, даже и на най-близките си? Има ли по-окаяно състояние от това, да подозиращ, че всеки те мрази и ненавижда?

Втората грешка на апостол Тома е, че вместо *да се смири*, той избира да тръгне по пътя на *надменността*. Прибягва до условната дума „ако“. „Ще повярвам, ако Исус се яви пред мен!“ Подобно отношение е своего рода пазарлък. А когато човек премине към пазарлък и започне да поставя условия на Бога, това е голямо падение. Но въпреки всичко Господ Исус решава да застане пред своя апостол.

И най-сетне, голямата вина на Тома се състои в това, че той *отсъства от събранието*. През онази важна вечер той не се намира под крушата и изпуска богатите плодове, които са получили неговите приятели. Причини много, можем само да гадаем. Но той не е в групата. Колко много губим, когато не сме в църквата, сред нашите братя и сестри!

Ще завърша с една случка от моя живот. Бях на посещение на Томина неделя в една църква. Когато свърши службата, една сестра ме покани на обяд. По пътя ме попита: „Ти, брат, виждал ли си Исус с телесните си очи?“

„Но как да съм Го виждал – отговарям, – след като Исус сега е на небето и не можем да Го виждаме с телесните си очи?“

Сестрата обаче продължи: „А аз имах видение една нощ. И се събудих, и ето, Исус бе застанал пред мен! И докато гледах, Той се изгуби от погледа ми...“

„Прекрасно – казвам. – Ти, сестро, си Го видяла и си повярвала. Но аз съм блажен, че и без да съм го виждал, съм повярвал и съм Го приел за Спасител!“

И така, апостол Тома, наречен Близнак, не получава укор за съмнението си, но и не е похвален за закъснялото си възвръщане към вярата. След този ден, той се отдава да благовества с укрепнала вяра за възкръсналия Господ Исус Христос.

Николай С. КЪСАКОВ

Кога точно е умрял Исус?

Продължение от 1 стр.

Това вече ни насочва към точна година: 29 г. сл. Хр. И тъй като и в четирите Евангелия се твърди, че служението на Исус е започнало след това на Йоан Кръстител (Мат. 1 гл., Марк 1 гл., Лука 3 гл. и Йоан 1 гл.), можем да изключим още няколко години от сметката. Христовата смърт трябва да се е случила между 29 и 36 г. сл. Хр.

Четвърто указание: Разпнат в петъчен ден

И според четирите Евангелия Исус е разпнат в петъчен ден (Мат. 27:62, Марк 15:42; Лука 23:54; Йоан 19:42), непосредствено преди съботата, която е предшествовала първия ден от седмицата (Мат. 28:1, Марк 16:2, Лука 24:1, Йоан 20:1). Денят е бил петъчен, понеже е наречен „деня на приготвянето“, т.е. когато юдеите са приготвяли всичко необходимо за съботата. В събота е било забранено да се върши каквато и да е работа и затова те са готвели и са правели други неща предварително.

Съгласно Еврейската енциклопедия („Календар“):

Петък, денят преди събота, е наречен „Ереб Шабат“ (навечерие на съботата). Понятието „ереб“ има две възможни значения: „вечер“ и „смесване“. Съответно „Ереб Шабат“

обозначава деня, в чийто привечер започва съботата, или деня, когато се подготвя (смесва) храната за настоящи и за следващия ден, който е събота.

Идеята за подготовка се изразява с гръцката дума *paraskeuē*, която Йосиф Флавий употребява относно този ден. В *Yer. Pesahim* денят се нарича „Йома да-Арубта“, денят на приготвяне.

Това указание изключва шест от дните на седмицата като възможна дата на Христовата смърт. Остават няколко петъка между 29 и 36 г. сл. Хр.

Пето указание: Петъчен ден на Пасхата

Според четирите Евангелия Исус е бил разпнат непосредствено преди Пасхата (Мат. 26:2, Марк 14:1, Лука 22:1, Йоан 18:39). Тук се натъкваме на известна трудност, защото Матей, Марк и Лука описват Тайната вечеря на Велики четвъртък като пасхална трапеза (Мат. 26:19, Марк 14:14, Лука 22:15). Изглежда, че Разпети петък е бил денят след Пасхата. Но когато говори за утрото на Разпети петък, ап. Йоан отбелязва, че юдейските религиозни водачи още не са били яли от пасхалната трапеза (Йоан 18:28-29). Тогава Пасхата би трябвало да е настъпила в петък привечер.

Проблемът може да се реши по няколко начина. Някои предполагат, че Исус и учениците Му са използвали различен календар от този на юдейските религиозни власти. (Наистина в юдеизма от I век са се използвали различни календари.) Според други, Исус може да е празнувал предварително Пасхата със Своите ученици, които вече са били убедени, че Той е Месия и Син Божий. И когато Той им е казал: „Нека празнуваме Пасхата днес“, един ден преди народния обичай, те просто са Го послушали. (Да отбележим, че Той е внесъл промени в ритуала, въвеждайки Евхаристията.)

Има и други възможни решения. Но независимо кое ще предпочетем, можем да разгледаме забележката на ап. Йоан относно обвинителите на Исус като указание, че те са спазвали официалната юдейска практика и са отбелязвали започването на Пасхата в петък вечерта. Това стеснява избора ни само до две дати в периода 29-36 г. сл. Хр., когато Пасхата е започвала в петък вечер: 7 април (петък) 30 г. или 3 април (петък) 33 г. Помагат ли ни Евангелията да направим преценка между двете възможни датировки?

Шесто указание: Трите Пасхи на ап. Йоан

В Евангелието от Йоан се споменават три различни пасхални празника в служението на Исус: първата (Йоан 2:13) е скоро след началото на служението Му. Втората (Йоан 6:4) е някъде по средата. А третата (Йоан 11:55 и сл.) е към неговия край. Следователно обществената дейност на Исус е продължила към три и половина години. Това изключва 30 г. сл. Хр. като дата на смъртта Му, тъй като това е едва една година след началото на Христовото служение в петнадесетата година на Тиберий (29 г. сл. Хр.). Ето защо традиционната дата 3 април (петък) 33 г. трябва да се приеме за правилна.

А можем ли да постигнем дори още по-голяма точност?

Седмо указание: „Деветият час“

В синоптичните Евангелия се посочва, че Исус е издъхнал около „деветия час“ (Мат. 27:45-50, Марк 15:34-37, Лука 23:44-46), което се равнява на 3 часа следобед. И така историческият момент на Христовата смърт може да бъде окончателно установен: 3 април, 33 г. сл. Хр., около 3 часа следобед.

Джими ЕЙКЪН

Авторът е съвременен американски католически богослов. Превод и редакция: Тодор Велчев

Ведри мисли за омърлушени молители

Продължение от 1 стр.

Ала сякаш именно тази свобода ни кара да възприемаме достъпа до Него за даденост. Замислете се обаче какви поразителни неща се случват, когато Божието дете заговори своя Баща. Насаме в малката ни стаичка Бог е готов да ни чува, да ни укрепва, да ни благославя и в крайна сметка да работи чрез нас.

Бог ме чува!

Псалмопевецът възкликва убедено: „Господ ще чуе, когато викам към Него!“ (Пс. 4:3). И още веднъж: „Господи, в зори ще чуеш гласа ми. В зори ще заставам пред Теб и ще чакам“ (Пс. 5:3).

Невероятно! Умът ми трудно го побира. Авторът на Вселената, Властелинът на небесата, Създателят на всемира, Начинателят на живота лично е склонен да се заслуша в моя глас! Същият Бог, който е удавил напетите египетски войски, който е давал наследници на неплодни утробы, който е направил за посмешище пророците на Ваал, днес не само може, ами и желае да изслушва моите мисли!

Значи, когато се моля, гласът ми не се пилее във въздуха. Не си приказвам сам на себе си. Не се налага да влагам сила в думите си. Защото, когато Го заговорят, Бог ме чува!

Бог ме укрепва!

„Господи, Ти чуваш желанието на смирените. Ти укрепваш сърцата им, вслушваш се, за да въздадеш правосъдие на сираците и потиснатите и повече никой човек да не всява страх по земята“ (Пс. 10:17-18).

Господ не само чува немощния глас на молитвите ми, но и ми вдъхва сили. Във вихъра на събитията, когато най-малко имам енергия да се обръщам към Него, Той долавя моите дълбоки копнежи и ми придава твърдост и мощ. Влива в мен духовни, емоционални и дори физически сили, за да продължа напред.

Молитвата е онзи кабел, който ме включва към неизчерпаемия Източник, придавайки ми крепкост, работоспособност и издръжливост.

Бог ме благославя!

„Ако вие, колкото и да сте лоши, знаете да давате добри неща на

децата си, то колко повече вашият небесен Отец ще даде добри неща на онези, които искат от Него!“ (Мат. 7:11).

Господ Исус действително желае да ме благославя. Досуш както ние копнеем да радваме децата си с хубави подаръци, и Той търси всячески възможности да ни подарява ценни неща. Когато се моля, Бог изсипва върху мен изобилни благословения. Според Библията, Бог наистина иска да ме обдарява с даровете си.

Колко радост, колко мир, колко обич е подготвил за нас Той в небесни места! Апостол Павел добавя, че „според богатството на Неговата благодат“ Бог иска изобилно да ни дарява и мъдрост, и разум (Ефес. 1:7-8). Може би тези неща трудно си проправят път до нас, „защото зле просим“. Но според Евангелието на Йоан с идването на Спасителя ние получаваме „благодат върху благодат“ (1:16). И то от съвършената пълнота на Бога!

Когато се моля, Бог е готов да ме благославя.

Бог работи чрез мен!

„Голяма сила има усърдната молитва на праведника. Илия беше човек

също като нас. Той отправи молитва да няма дъжд и не вали дъжд на земята три години и шест месеца. После пак се помоли и небето даде дъжд, и земята принесе своя плод“ (Яков 5:16-18).

Този текст е записан, за да ни насърчава, че Бог е деен и съпричастен към молитвите на Своите деца. Той е готов да извършва велики неща, стига ние да сме настроени да се молим за тях. Чрез молитвите на Илия – един човек досуш като всекиго от нас – Бог е направлявал природните закони! Когато в молитвите си аз се вълнувам от нещата, които вълнуват Бога, на свой ред Бог ще извършва главозамайващи неща.

Усърдната молитва на оправдания от Христос грешник има огромна сила. Чрез нея Бог ще променя обстоятелствата около нас, ще разрешава финансовите ни притеснения, ще омекотява заостенели сърца, ще сдобрява смъртни врагове, ще възстановява разпадащи се бракове, ще възвръща у дома блудни дъщери и синове.

Когато се молим, Вездесъщият пристъпва в сивотата и пустотата на нашето ежедневие и го преобразува с багри и живец.

Тогава защо продължаваме да пренебрегваме молитвата?!

Влади РАЙЧИНОВ

33. Соломоновите рудници

БИБЛИЯТА Е ПРАВА И ДНЕС

В седма глава на III Царе се описват медни изделия за храма, които изработва специалистът Хирам от Тир. Количеството на употребената мед е толкова голямо, че „теглото на медта не можеше да се пресметне“ (III Царе 7:47). Това звучи невероятно. Изследователите на Библията дълго време са се питали откъде се е взело това внушително количество мед.

Когато описва Обещаната земя, Мойсей посочва следното: „Господ, твоят Бог, те завежда в добра земя [...], чиито камъни са желязо и от чиито планини ще копаеш мед“ (Втор. 8:7-9). Мед и желязо в Палестина ли?! Учените са озадачени.

През 1937-1940 г. две американски експедиции откриват изобилни и поразителни находки, които доказват истинността на това библейско описание. На пътя за *Тел ел-Телейфех*, който се намира в околностите на Акаба (т.е. библейския Есион Гевер или Елот), изследователите се натъкват на железни и медни руди. Там, където пробите от камъка показват наличието на руда, изследователите

откриват входове към галерии, издълбани в скалата – останките от отдавна напуснати рудници.

Разкопките на *Тел ел-Телейфех* разкриват останки от стени, пляка и въдични куки от мед. Всичко това е в непосредствена близост до залива, който в Библията се нарича Тръстиково море (III Царе 3:26). Пробите показват датировка от десетилетията на Соломоновото царуване, тоест около 1000 г. пр. Хр. Установява се, че откритите развалини са останки от някогашни работнически жилища на рудничари. След това са разкопани останките от просторно селище. Най-интересните открития в него са леярски форми и големите количества медна пляка.

Но защо са топели рудата в нажежената низина, а не неколкостотин метра по-нататък, под закрилата на хълмовете, където ромолят сладководни извори?

Отговорът излиза на бял свят, когато откриват тухлена пещ за топене на руда. По стените се виждат две редици отверстия. Това са комини. Специална система от въздушни канали минава през този

строеж. Цялото съоръжение представлява истински модерна пещ за топене на руда. Тя е изградена по принцип, който преди столетие и половина възкръсва и в собствената ни индустрия, познат като системата Bessemer. Комините и вентилаторите в Соломоновите рудници са разположени в направление север-юг и така постоянните ветрове с тази ориентация са играели ролята на духала.

Това е било преди 3000 г. Днес през пещите за топене на руда се прекарва сгъстен въздух. С напредване на разкопките учените без съмнение доказват, че *Тел ел-Телейфех* е някогашният Есион Гевер – дълго търсеният изчезнал пристанищен град на цар Соломон. Това място е било безспорен център на медната индустрия в района. Никъде другаде не са откривали толкова висока пещ – нито в Плодородния полумесец, нито във Вавилония, нито в Египет. Тази пещ е произвеждала медта за направата на приборите за Храма в Ерусалим, а също и за износ на мед в цялата околност!

M

63. Когато слушахме лъжепророци

КОГА БОГ НЕ ЧУВА МОЛИТВЕТЕ НИ

Израил се е отклонил от Бога. В Своята любов Бог непрестанно изпраща пророци, които призовават народа да се покае. Ала хората не слушат. С много болка един такъв пророк заявява: „Двадесет и три години Господното Слово идваше към мен и аз ви говорих, като ставах рано. Но вие не слушате!“ (Ерем. 25:3). Подобно на други Божии пророци, Еремия отправя същото предупреждение. Израил трябва да се обърне от лошите си пътища и от злите си дела, защото това разгневява Бога. Ако не послушат Бога, очакват ги тежки последствия. Градовете им ще бъдат изгорени, хората изстребени. А оцелелите ще бъдат откарани пленници чак във Вавилон за 70 години.

Вместо да се вслушат в Божия глас обаче, хората решават да убият пророк Еремия. Те предпочитат да слушат измамливи пророци, които не са изпращани от Бога.

Лъжепророците говорят тъкмо противоположното на онова, което казва изпратеният от Бога пророк.

Господ ясно казва: „Лъжливо прокукуват пророците в Мое име. Аз не съм ги пратил. Те ви проповядват лъжливо“ (Ерем. 14:14). Бог подчертава, че Божият закон се изопачава не само от коварните лъжепророци, а и от книжниците – хората, които би трябвало да са специалисти по Писанието! Нарича перото им „лъжливо перо“ (Ерем. 8:8) и обобщава: „От пророк до свещеник – всеки постъпва лъжливо“ (Ерем. 8:10). После продължава по следния начин: „Понеже оставиха Моя закон, който поставих пред тях, не послушаха гласа Ми [...], но ходиха по упоритостта на своето сърце – затова ще ги разпръсна между народите“ (Ерем. 9:13-16).

Бог ги приканва да се отвърнат от измамливите пророци. Моли ги да се вслушат в Неговото Слово и да се покаят: „Ето, полагам пред вас пътя

на живота и пътя на смъртта“ (Ерем. 21:8). Ала те така и не се вслушват. По-рано Той вече ги е предупредил: „Ето, ще докарам зло върху тях, което няма да избегнат. Ще викам към Мен, но няма да ги послушам“ (Ерем. 11:11).

Колко много напомня това и на нашето време! Днес има толкова коварни, лъжливи пророци. Толкова много самозвани предсказвачи вещаят какво ли не! От лична съдба на отделния човек през перспективите за страната ни до бъдещето на целия свят. Дори определят дати за края на света.

Тези хора обаче са лъжепророци. Както тогава, така и днес те подмамват хората да се уповават на заблуда. Най-страшното е, че такива шарлатани отклоняват хората от Божието Слово и от Христос. Така хората се съсредоточават върху измамни химери, а пренебрегват духовното израстване, посвещението и освещението. Господ Исус

ясно заявява: „Не е за вас да знаете години или времена, които Бог е положил в собствената си власт“ (Деян. 1:7).

Важно е в какви отношения сме с Бога. Дали уповаме на Него? Дали живеем според Божието Слово? Дали Библията е нашето всекидневно ръководство? Дали нашите принципи се основават на библейските?

Христос ни предупреждава, че с времето ще се появяват лъжепророци, чиято цел ще бъде да заблудят дори и избраните (Мат. 24:24).

Нека да се молим за мъдрост от Бога, за да различаваме лъжепророците! И нека всячески да се пазим да се вслушваме в техните гласове, защото това може да стане причина Бог „да не чува“ нашите молитви. Много е страшно, подобно на израиляните, човек да чуе как Бог му казва: „Няма да те послушам.“ Дано никой от нас не изпадне в такава състояние. Да не бъде никога!

K

ЗА ВАС ЖЕНИ

Не само за сърцето, а и за ума

*Ако Христос не е бил възкресен,
празна е вашата вяра!*

„Ако изповядаш с устата си,
че Исус е Господ,
и повярваш в сърцето си,
че Бог го е възкресил от мъртвите,
ще се спасиш“ (Римл. 10:9).

Възкресението на Исус е основата на християнската вяра. Апостолите са очевидци на възкресението на Исус. Затова от личен опит свидетелстват: „Това... което чухме, което видяхме с очите си... и ръцете ни попипаха... възвестяваме и на вас“ (I Йоан 1:1-3).

За нас, които не сме видели, Христос казва: „Блажени онези, които без да видят, са повярвали“ (Йоан 20:29). Има много Томовци, които не се доверяват лесно – хора, които изпитват съмнения и подобно на Тома искат доказателства. За тези, които не само със сърцето си, но и с ума си искат да се убедят във възкресението на Исус, в Божието Слово се намират достатъчно свидетелства за това.

Празният гроб е първото свидетелство.

Входът на гроба бе затворен с огромен камък и запечатан с римски печат, а пред него бяха по-

ставени римски войници да го пазят. Така че никой не можеше да припари; камо ли да отмести камъка, да вземе тялото и незабелязано да мине покрай стражата.

Някои твърдят, че Исус не бил мъртъв, а само бил припаднал и впоследствие се бил свестил в гроба. Но още преди да Го свалят от кръста, римските войници установиха смъртта Му. Те прободоха сърцето Му, откъдето изтече кръв и вода – сигурно доказателство за смърт.

Тялото бе обвито с плат и ръцете плътно завързани. Как би се отвързал сам?

Изтощен от глад, безсъние и бой, на път за Голгота Исус едва носеше кръста си. Наложил се Симон Кириинеца да Го отмени. Как след разпятието и загубата на толкова много кръв Той би могъл сам да отмести тежактия един-два тона камък, който здрав човек не може да отмести?

Как целият кръвящ, с прободени ръце и нозе и с разкъсан гръден кош, не само би отвалил камъка, но би изплашил и въоръжената стража и извървял километри пеш?

Според римските закони войник, заспал на стража, се наказва със смърт. Защо вместо смърт войниците получиха „доволно пари“ (Мат. 28:12)?

Как стражите, които скалпиха лъжата, че докато са спели, учениците са откраднали тялото на Исуса, са могли да видят това? Спящите виждат ли?

Ако учениците са Го откраднали, те никога не биха отишли на смърт за някаква лъжа. Когато арестуваха Исус, всички се разбягаха и от страх стояха заключени, но след Неговото възкресение, въпреки че им забраняваха, гонеха, биеха, хвърляха ги в затвор, те не само не се страхуваха, но продължаваха да свидетелстват и с готовност умираха мъченически.

ХРИСТИЯНСКИ ХАРАКТЕР

Защо?

Защото те видяха възкръсналия Исус. Цели 40 дни Той бе с тях, разговаряха, ядяха заедно. Той ги поучаваше. Видяха как се възнесе. Чуха обещанието Му, че отива да им приготви място, та когато свършат дните им на земята, да бъдат завинаги заедно. А дотогава ще пребъдва с тях, като им изпрати Св. Дух.

Исус се яви не само на Своите ученици, но и на много други, даже един път „се яви на повече от петстотин души наведнъж“ (I Кор. 15:6), повечето от които са били живи, когато апостол Павел е писал това.

Защо от върл гонител апостол Павел се превърна в най-ревностния Христов последовател? Защо той пожертва всичко и прекара остатък от живота си в лишения, несгоди, гонения, побоища, затвор? Всичко се дължи на възкръсналия Исус. По тази причина апостол Павел счете всичко за измет в този свят, само да придобие Христос: „Ако Христос не е бил възкресен, празна е нашата проповед, празна е и вашата вяра“ (I Кор. 15:14). Но понеже лично срещна възкръсналия Исус, затова уверено пише: „Христос е възкресен от мъртвите и стана първият плод на починалите“ (I Кор. 15:20).

Ако всяка една от нас, като апостол Павел, не срещне лично Исус, т.е. не приеме възкръсналия Христос, не Му позволи да управлява живота ѝ, то „празна е нашата вяра и ние сме още в греховете си“. Затова сега, когато празнуваме светлите възкресенски празници, нека отворим сърцата си за Исус, за да може на поздрава „Исус възкръсна“ всяка от нас да отговори уверено: „Наистина възкръсна!“

Честит празник, мили сестри!

ЦМ

13. ДО СЕДЕМТЕ ЦЪРКВИ ОТ ОТКРОВЕНИЕ Лаодикия, II част

Христос казва на църквата в Лаодикия:

Съветвам те да си купиш от Мен злато, пречистено през огън, за да забогатееш; и бели дрехи, за да се облечеш и да не стане явен срамът на твоята голота; и очен мехлем, за да помажеш очите си и да виждаш (Откр. 3:18).

Златото тук е духовното съкровище, което молец и ръжда не разяждат и крадци не подкопават. Белите дрехи са символ на чистота, защото са изпрани в Христовата кръв. Те са и награда за свят живот, „за да не стане явен срамът на твоята голота“. Само тези бели дрехи, които Бог ни дава, могат да скрият голотата ни. Иначе ще се окаже, че сме голи. Макар и външно облечени, ако сме с непроменено сърце, ние ще се окажем голи.

Без Христовите бели дрехи, когато застанем в Божието присъствие, нашите неизповядани грехове ще ни посрамат и ние ще изглеждаме голи, защото всичко ще се вижда, няма да можем да скрием нищо и ще се срамуваме. Допреди Грехопадението Адам и Ева са голи и не изпитват никакво неудобство. Но след като съгрешават, те започват да се крият от Бога. Голотата им вече ги кара да изпитват срам.

Бог съветва църквата в Лаодикия да си купи от Него „мехлем за очите“, за да вижда. Единствено Бог може да помогне да виждаме истинската стойност на нещата. Да разбираме кое е добро и зло. Кое е вечно и кое тленно. Да виждаме нашето собствено състояние. Как стоим пред Бога? Кое е нашето съкровище? Кои са нашите приоритети?

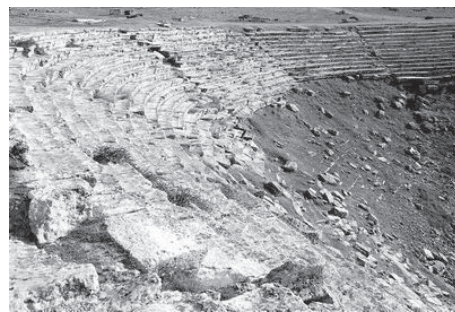
Онези, които обичам, аз изобличавам и наказвам. Затова бъди ревностен и се покай (Откр. 3:19).

Защо Бог наказва хората, които обича? За да се покаят и да не погинат. Бог не иска да наказва никого. Затова първо изобличава и кани всеки без изключение да се покае. Но ако не се покаем, ни очаква наказанието. Целта на наказанието е да ни доведе до покаяние. „Аз не благоволя в смъртта на грешника, а грешникът да се върне от пътя си и да живее“ (Езек. 33:11).

Ето, стоя на вратата и хлопам. Ако чуе някой гласа, Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мен (Откр. 3:20).

Исус трябва да бъде център на живота на църквата. В Лаодикия обаче Той стои отвън и хлопа, защото вратата е заключена. Всеки има индивидуален ключ за нея. Отвън няма дръжка и затова всеки трябва отвътре да отключи вратата. Дано не сме глухи за Исус!

Лаодикия е църква, която видимо изглежда благополучно, ала всъщност е без Христос. Той е останал отвън. Вместо да е господар и домакин, Той е чужденец и не е приет. Тези думи би трябвало да жегнат всекиго от нас. Отворили ли сме сърдечните си двери за Исус? Той чака. Не е късно да Му отворим, дори и сега!

На този, който победи, ще дам да седне с Мен на моя престол, както и аз победих и седнах със Своя Отец на Неговия престол (Откр. 3:21).

Земните царе не дават лесно престола си. Знаем как кръвни братя се избиват един друг заради царския трон. Нашата история помни Иванко, убица на Асен. Познаваме и цар Ирод Велики, който избива всички свои синове, и Нерон, и Домициан, и английския двор, и пр.

Господ Исус обаче желяе да ни покани на Своя престол. Но при едно условие – първо трябва да победим. Да устоим, да опазим Божиите принципи. Да живеем според Божието Слово.

Който има ухо, нека слуша какво говори Духът на църквите (Откр. 3:22).

Пак същото напомняме, че всеки има ухо и може да чува. Ако не чува, то е защото не иска. Тогава отговорността е негова.

При нашата обиколка бяхме застанали под палещото слънце между

два амфитеатра. Всичко наоколо бе изсъхнало от горещините. Имаше само драки. Сякаш символизираха отказа на някогашната местна църква да отвори вратата за Исус, Който дава живот. Защото, където живее Христос, всичко цъфти!

Докато наблюдавах гледката, ми стана много мъчно. Бог е предлагал на онази църква в Лаодикия Своето духовно богатство. Искал е да ги облече в бели дрехи, да помаже очите им, за да станат духовно зрели. Ала дали те са откликнали на Неговия зов? В ушите ми прозвучаха тъжните думи на Христос, казани при друг повод за Ерусалим: „Ти не позна времето, когато беше посетен.“

Сега е времето да отворим сърцето си. Не знаем дали ще имаме друга възможност. Нека отворим сърдечните си двери и да позволим на Исус винаги да обитава в нас!

Цвете КУЛИЧЕВА

ЗОРИЩА

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Редактор-уредник: п-р Христо Куличев

Редакционна колегия:
п-р Данаил Игнатов, п-р Станислав Алексиев,
Радостин Марчев, Олег Константинов,
Тодор Велчев, Влади Райчинов

Дежурен редактор: Тодор Велчев

Коректор: Милена Темкова

Предпечат: Олег Константинов

Печат: АБА Принт ЕООД

Адрес на редакцията:

Фондация „Духовност и милосърдие“
София 1225, ул. „Богдан Моцев“ №2
тел.: 02/ 839 4117

ISSN 0861-3826